

NIVOI LJUBAVI

– Prebrzo govorite, – požalio mi se pacijent – Ne uspevam da uhvatim smisao vaših reči. Za vas je sve to, naravno, veoma jednostavno, ali ja ne samo što ne mogu da osetim, već ne mogu ni da shvatim ono što mi govorite.

– Ovaj problem mi je već odavno poznat. Što mi više informacija pristiže, potrebno je više vremena i napora da ih prenesem pacijentu. Ovo mogu rešiti samo većim sažimanjem informacija, tako da ono što sam ranije objašnjavao satima, sada opišem u jednoj ili dve rečenice. Ne pružam samo ogoljenu informaciju, već stotinama puta brusim fraze. Izgleda da dotok informacije dostiže najveći nivo u trenutku maksimalnog prenosa, odnosno – što je informacija koju dajem uopštenija, to veću količinu mogu da primim, i obrnuto. Takav pristup je za dobrobit knjige koju pišem.

Sve ono što u ovom životu volimo (bez obzira koje to ljudske vrednosti bile), isisava iz nas snagu, ljubav i energiju. Sve nam to daje Bog. Znači, ako volimo Boga više od svega ostalog, uključujući i sam život, dobijaćemo više ljubavi i snage nego što ih dajemo, a ono što preostane trošićemo na sebe i svoje potomke. Pokazalo se da na suptilnom nivou duše potomstva stalno hranimo ljubavlju. Ako, pak, nešto volimo više od Boga, onda dajemo više nego što primamo, i zato otpočinje degradacija duše. Tada počinjemo da crpimo ljubav i snagu iz svojih strateških rezervi – duša naših potomaka i iz naših budućih života. Da bismo sačuvali dušu, oduzima nam se ono za šta se naša duša vezala, ono što volimo više od Boga. Ako to prihvatimo i okrenemo se Bogu, postizemo ravnotežu i spasavamo svoju dušu.

Kako ćemo znati da je duša nešto zavolela više od Boga? Kada od toga počnemo da pravimo cilj i pritom smatramo da je ono za nas najveća sreća. To je prvi znak da nam je ljubav

prema Bogu oslabila i da postajemo sve više zavisni od surrogata. Tada se pojavljuju strah, kajanje, očekivanja i postavljanje uslova. To je drugi korak. Treći korak je ispoljavanje direktne agresivnosti, uz koju idu uvređenost, mržnja, osuđivanje, prezir, itd. Iz ljubavi prema Bogu se rađa ljubav prema ljudskim vrednostima, koja se može podeliti na dve grupe. Prva se ispoljava kao ljubav prema svetu i ljudima. U osnovi želje da imamo porodicu nalazi se ljubav prema osobi koju volimo, a u njenoj osnovi leži želja da s tom osobom dobijemo potomstvo, odnosno nagon za produženjem vrste. U osnovi nagona za produžetkom vrste prisutan je nagon za stvaranjem. Što su nam ljudske vrednosti značajnije to smo bliži Bogu. Međutim, te vrednosti će uvek ostati samo ljudske, i kao takve su podložne uništenju, odnosno oživljavanju u drugom kvalitetu. Druga grupa vrednosti je vezana za razvoj. U osnovi naših sposobnosti i intelekta sadrži se vrednost kao što je savršenstvo. U osnovi savršenstva je sudbina. U osnovi sudbine je – budućnost. Ako čovek postavi ljubav prema ljudima i svetu za svrhu života, pojavljuju mu se bolesti ljubomore koje se leče izdajstvima, svađama, uvredama i prevarama. Ako za višu vrednost postavi savršenstvo i razvoj, u tom slučaju nastaju bolesti gordosti, koje se leče neuspesima, prevarama, nepravednim postupcima, uvredama, sudbinskim neprijatnostima i rušenjem planova vezanih za budućnost. U slučaju da čovek apsolutizuje vrednosti obe grupe, najčešće nastaju teške bolesti kao što su rak, šizofrenija, dijabetes, multipla skleroza, itd. Po pravilu, prilikom rada na sebi nije obavezno preispitivati do detalja ceo život. Često je sasvim dovoljno setiti se dva–tri krupna događaja i promeniti odnos prema njima. Suština pokajanja nije u žaljenju zbog prošlosti, već u menjanju sebe, kako ne bismo i ubuduće činili greške. Čovek koji veruje u Boga može da izvuče korist iz bilo koje situacije, jer shvata da mu ona nije data slučajno.

U poslednje vreme sam često preopterećen poslom. Sećam se da su me, nekom prilikom, zamolili da obavim konsultaciju s jednim čovekom i kako sam nakon njegovog odlaska sedeo bez energije i osećao se potpuno izmoždjeno. Sledećeg

dana je bilo zakazano još oko 5–7 konsultacija. Shvatio sam da moram prekinuti s tom praksom, i to na duže vreme. Istovremeno mi je bilo žao ljudi koji su se nadali mojoj pomoći. Odlučio sam da rizikujem i da ću, ako se opet pojave jake glavobolje – prestati da radim. Sledećeg dana sam primio prvog pacijenta, i ponovo sam osetio da nemam snage za objašnjenja. Video sam da se uzrok njegove bolesti sastoji u problemima s decom i potomcima, ali nisam bio u stanju da bilo šta objasnim. Sinula mi je misao: zašto uopšte objašnjavati, ako sve to već izlažem u knjigama?

– Znete li zašto starimo i umiremo? Da bismo mogli da primimo novu porciju ljubavi kada se vratimo Bogu. Sve što je stvoreno od Boga periodično se vraća Njemu, kako bi primilo nove porcije ljubavi i energije. Najvažniji uslov kontakta s Bogom je privremeno odricanje od svega što je On stvorio, uključujući i ljudsku sreću. Stareći i umirući, mi se oslobađamo svih ljudskih vrednosti, jer jedino tada možemo da primimo nove porcije ljubavi. Ukoliko ih nema dovoljno, tada, da bi došlo do novog kontakta potrebno je da budu iskušane sve ljudske vrednosti, uključujući i one najuzvišenije. Ovo iskušanje treba da bude posebno jako uoči začeca dece da bismo kako sebe tako i njih oplemenili ljubavlju. Što nam ljubav manje zavisi od ljudskih vrednosti, to se u duši više upodobljujemo Bogu. Bog ne zavisi ni od čega. I što se više upodobljujemo Bogu, to je više ljubavi u našoj duši. Tada se iz prljave bare pretvaramo u čist izvor. Prođite kroz ceo svoj život i pokušajte da osetite kako vaša ljubav ne zavisi ni od čega. Molite se da isto bude dato i vašim potomcima.

* * *

Sledeći pacijent mi je postavio pitanje:

- Govorite kako je vera u Boga – velika sreća koju nije moguće izgubiti. Istovremeno kažete da je potrebno, s vremena na vreme, da ona bude uništena. Kako to da razumemo?
- Recite mi, – pitao sam ga – da li je naša svest savršena?
- Nije, svakako.

– Ona treba da se razvija i ustupa mesto savršenijim oblicima svesti? Znači, stara svest i, samim tim, predstave o životu treba da se sruše i zamene savršenijim. Dakle, vera i jeste naše svesno poimanje Boga, naša predstava o Njemu. Vremenom se naše predstave o Bogu menjaju.

– Mislio sam da su Bog i vera – jedno te isto.

– Ako bi to bilo tako, onda bi gubitkom vere nestao i Bog. Ali na svetu ima puno ateista, koji tvrde da Bog ne postoji, pri čemu odbacuju i veru. Ipak, oni žive, žene se i imaju decu. Međutim, kada vernici ili ateisti pokušaju da odbace ljubav, tada pate od neplodnosti, razboljevaju se i umiru. Sve vrednosti koje stvara naša svest, rađaju se iz ljubavi. Sve naše emocije zavise od sveta koji nas okružuje; one oživljavaju pri kontaktu s njim. Jedini izuzetak je ljubav, koja stvara taj isti svet, ali ne zavisi od njega. Kada to osećanje pokušamo da učinimo zavisnim od sveta u kome živimo, tada, prilikom uništenja sveta oko nas, počinjemo da uništavamo ljubav u sebi i drugima, a potom se razboljevamo i umiremo.

* * *

Prema mnom je sedeo mlađi čovek. Bio je slep i bolovao je od dijabetesa i steriliteta.

– Pre nekoliko godina mi se dogodila veoma strasna ljubav, ali mi je ona priredila i velika poniženja, što se kosilo s mojim principima. Uspeo sam da pobedim tu ljubav. Sada shvatam da su svi moji problemi posledica te „pobede”.

– Pobediti ljubav nije moguće, jer to je Bog.

On je dugo ćutao, a zatim je klimao glavom.

– Za početak, pokušajte da osetite da svakog trenutka, sve što je oko vas, može da nestane, da voljena osoba može da vas prevari, napusti, uvredi ili umre. Da i vi svakog trenutka možete umreti. Tada će vaša očekivanja donekle prestati, a ostaće samo ljubav. Vaš osećaj ljubavi ne sme da zavisi ni od čega. Svet oko vas, kao i ceo vaš život, samo su podsticaji za ljubav. Sunce sija bez obzira na to kako se mi prema njemu odnosimo.

– A šta ako svet oko sebe počnem da volim suviše jako?
 – Ako prema njemu nemate očekivanja, volite ga što više možete, i što više ljubavi budete pružali, to će vaša duša više dobiti.

* * *

Sledeći pacijent mi je postavio pitanje.

– Osećam ljubav prema Bogu i molim se, ali zašto mi se onda dešavaju bolesti i nesreće?

– Ljubav prema Bogu vam daje mogućnost da budete srećni, ali u konkretnim stvarima za sreću treba sami da se izborite. Ako se molite dok vozite kola, može se dogoditi da pređete na suprotnu traku, usled čega ćete imati velike probleme. Postoji molitva, ali postoje i pravila kretanja u saobraćaju. Uporedo sa zakonima materijalnog sveta, postoje i zakoni duhovnog sveta. Njih takođe treba uvažavati i izučavati. Svaka religija ima svoje viđenje Boga, određena znanja o putevima razvoja duha. Mistika, magija i okultizam izučavaju samo zakone duha. Kada oni postanu sami sebi cilj, to dovodi do žalosnog kraja. I materijalna i duhovna istraživanja moraju biti ogrejana ljubavlju. To je glavni uslov za razvoj i preživljavanje.

Sećam se svojih pokušaja od pre nekoliko godina da proknem u dublje slojeve božanske ravni. Najlakši način da to učinim bio je posredstvom magnetnog polja. Prilikom prelaske iz jednog sveta u drugi, karakteristike magnetnog polja su iz nekog razloga najstabilnije upravo tamo gde se nalaze magnetni polovi Zemlje. Tamo se menjaju karakteristike vremena i prostora. Južni Pol gravitira ka prošlosti i ta tendencija se pomera ka Zapadnoj polulopti, na američki kontinent. Severni Pol teži ka budućnosti, i preko Rusije i Srednje Azije pomera se ka Himalajima. U istočnom delu Južne Amerike prisutna je oblast koja je maksimalno okrenuta ka prošlosti. Jedan prijatelj mi je rekao, kada sam mu objasnio za Južnu Ameriku, da se južni magnetni pol pomera ka toj zoni.

Ranije nisam mogao da razumem jednu stvar: čovek koji je u prošloj, ili pretprošloj inkarnaciji živeo u toj oblasti, kao po pravilu, bio je sklon crnoj magiji, odnosno sve svoje sposobnosti i moći je potčinjavao koristoljubivim ciljevima. Međutim, ako je živeo u području Himalaja, bio je sklon altruizmu. Kasnije sam iznenada shvatio da prošlost predstavlja ono materijalno koje nas okružuje, a budućnost je duhovnost. Zapadna hemisfera teži realizaciji na spoljašnjem planu, prikupljanju materijalnih vrednosti dok istočna hemisfera stremlji budućnosti, duhovnosti. Duhovni čovek više živi u budućnosti i propoveda altruizam. Ali apsolutizacija budućnosti, odnosno duhovnosti, vodi ka zaustavljanju razvoja i uništenju budućnosti. Materijalista živi kroz prošlost i za razliku od duhovnog čoveka, koji se orijentiše na intuiciju i tradiciju, materijalista se orijentiše na činjenice i dokaze, na iskustvo, odnosno analizu događaja koji su se desili.

Ako osoba žali za prošlošću, i ne želi da je prihvati, aktivira u sebi program uništenja materijalnog sveta, dok osoba koja se plaši budućnosti, koja loše misli o njoj, aktivira program uništenja duhovnog sveta. Pokazalo se da je uninije zapravo neverovanje u budućnost, njeno neprihvatanje. Prema tome, čovek koji turobno misli o budućnosti, ubija sebe u toj budućnosti te se, kada ona nastupi, neočekivano razboljeva i umire. Nekom prilikom, jedan pacijent me je pitao kakve ima perspektive – dobre ili loše, a ja sam odgovorio da mu to neću otkriti: „Ako vam kažem da vas u budućnosti čeka sve dobro, onda ćete prestati da radite na sebi. Ako vam kažem da je sve loše, onda tek ništa nećete raditi”. Pošto su ljudi uglavnom težili ka materijalnim vrednostima, ka prošlosti, sve religije su težile ka duhovnom, ka budućnosti. To je uzdizalo duhovnost, ali je dovodilo do dogmatizma i despotizma. Stoga, o budućnosti ne treba misliti kao o nečem dobrom, niti kao o nečem lošem. U budućnosti nas ne čeka ni raj, niti pakao, već Bog. Prema tome, besmisleno je plašiti se, biti depresivan, ljutiti se. Možemo samo da volimo. Ali Bog se ne nalazi samo u budućnosti, On je i u prošlosti, i u sadašnjosti. Otuda unutrašnje

nezadovoljstvo prošlošću ili budućnošću predstavlja agresivnost prema Bogu.

* * *

Jedna žena me je nazvala telefonom i plačnim glasom mi rekla:

Već sam bila kod vas na razgovoru. Imam ozbiljne probleme sa sinom. Jako je grub, sa svima se neprestano svađa, pri čemu koristi uvredljive reči. Posle konsultacije s vama ništa se nije promenilo. Nedavno je sekirom isekao svog psa, a juče je sekirom pokušao da ubije i svoju ženu.

Pogledao sam polje njenog sina. Primetna je jedna, ali izuzetno jaka zavisnost – za stvaralaštvo i rođenje dece. Vezanost za rođenje dece, porodicu, voljenu osobu uzrokuje ljubomoru, uvredljivost.

– Slušajte, – obratio sam joj se, – vaša potreba da voljenu osobu učinite svojim jedinim ciljem nije otklonjena. Predali ste je sinu, i to u ogromnoj meri. A kada nešto volite više od Boga, kasnije ćete početi da ga mrzite.

– Ali činila sam sve kako ste mi savetovali. Ne znam zašto nema rezultata mada sam se puno trudila.

– Objasniću vam još jednom, – predložio sam joj. – Kroz čitavu vašu lozu prenosi se apsolutizacija stvaralaštva i rođenja dece.

– Da, – potvrdila je ona. – Mnogi su imali izuzetan dar za slikanje i crtanje. Moj sin takođe, iako samouk, pokušavao je da slika. Ali to mu nije polazilo za rukom i zbog toga je bio strašno ogorčen, do bola.

– Uoči začeca dece treba da dođe do obezvređivanja viših ljudskih vrednosti, pa čak i do same želje za rađanjem dece, za stvaranjem i delatnošću. Međutim, vi ste se zbog svog odbijanja i žaljenja toliko vezali za njih, da vašeg sina i najmanji neuspeh izbacuje iz koloseka.

– Osam godina nismo imali dece, a ja sam jako želela da ih imam. Međutim, mog muža je bilo baš briga za to, nije hteo ni da proveri da li je plodan, niti da se leči. To me je jako povredilo.

– U prošlom životu, kada su se kod vašeg sina rušili planovi vezani za stvaralaštvo i kreativnost, kada je bio uskraćen za želju da ima decu i zasnjuje porodicu, on to nije prihvatio. U ovom životu Bog vam isprva nije dopustio da imate decu. Vaše neosporno pravo bilo je da ih silno želite, kao i da sve učinite da do toga dođe, ali niste smeli da se ljutite na sebe, na sudbinu i na Boga. A vi ste se ljutili i bivali silno ogorčeni, i to uglavnom na Boga.

Dalje, Bog i sudbina su vam poslali ovakvog muža. Kada su vam posredstvom njega slali neprijatnosti, ljuteći se na muža, vi ste se u stvari ljutili na sudbinu i na Boga. Ogorčenost na Boga rađa đavolizam i veliku okrutnost. Ako to budete razumeli i molili se, tada ćete kroz sebe moći da pročistite sina i njegovo potomstvo. Bolje je biti ateista koji ne zna za Boga, jer kada se on ljuti, ljuti se na drugu osobu, nego vernik koji se, kao odgovor na iskušenja, ljuti na sudbinu i Boga.

Po njenom polju se videlo da je shvatila. Polje njenog sina se takođe poboljšalo. Pošto sam isprva u tom programu video samo ljubomoru, otežao sam ženi mogućnost da popravi situaciju. Iako se na kraju sve dobro završilo, ipak me je mučilo pitanje na koje nisam mogao da pronađem odgovor.

Nemoguće je voditi pacijenta kroz sve karike lanca. Opisujem samo one glavne, dok ostale, intuitivno me prateći, on sam pročišćava. U ovom slučaju se to iz nekog razloga nije dogodilo. Iznova i iznova sam pokušavao da proniknem u razlog zašto nakon prvog tretmana nije bilo nikakvih promena. Postojao je neki problem, ali nisam mogao da ga otkrijem.

Moja razmišljanja je prekinuo telefonski poziv. Zvao me je pacijent s Dalekog Istoka. Njegov sin je bolovao od raka. Pogodan je bio bubreg, a veliki tumor mu se nalazio u stomaku. Pogledao sam dečakovo polje i u njemu nisam primetio velike deformacije. Prisutna je samo vezanost za stvaralaštvo, delatnost i rođenje dece, ali na veoma suptilnom planu. Opet ništa nisam mogao da razumem. Neki razlog je postojao, ali ga nisam video. Desetine puta sam preispitivao događaje koji su se desili poslednjih dana. Trudio sam se da upotrebim celokupno

svoje iskustvo i intuiciju. Prisetio sam se i telefonskog razgovora sa onom ženom, majkom neostvarenog umetnika. Možda je kod ovog dečaka takođe bila prisutna ogorčenost na sudbinu i Boga? Čini mi se da je to bila glavna karika. Neizmerna ogorčenost na Boga nastala je zbog problema u odnosu s voljenom osobom. Navikao sam da ispitujem duhovni nivo koji je neposredno povezan s fizičkim telom. Teške bolesti su posledica deformacije viših duhovnih nivoa. Pogledao sam prvi nivo: ogorčenost na žene: parametar je ranije iznosio 1300 jedinica, a sada samo 70. Pogledao sam nivo sudbine – ogorčenost na voljenu osobu, na sudbinu: bilo je 3000 jedinica, a sada 1000. Sledeći nivo – ogorčenost na Boga: bilo je 4000 jedinica i toliko je i ostalo. Takođe su bile prisutne i ozlojeđenosti po pitanju budućnosti.

Intenziviranje kontakta s budućnošću istovremeno označava intenziviranje duhovnosti. Prema tome, kada se omalovažava budućnost, tada se omalovažava i duhovnost.

To je moguće podneti samo onda kada brzina ljubavi, koja izvire iz duše, prestiže naša očekivanja, odnosno kada je ljubav prema Bogu jača od ljubavi prema svemu ostalom. Ali zašto se polje dečaka tako sporo menjalo? Shvatio sam da nisam uspeo dovoljno da izbalansiram sebe. Očitao sam svoj nivo s tog aspekta: ogorčenost na ljude iznosila je 2000 jedinica, ogorčenost na Boga iznosila je 33000 jedinica. Bio sam u potpunoj konfuziji. Šta se sa mnom dešava ako su mi parametri agresivnosti prema Bogu tako visoki? Čemu će moje knjige podučavati kada moja duša izgleda tako jadno? Sećam se kada sam kao dečak prvi put sa velike visine skakao naglavačke u vodu. Dugo sam stajao, plašio se, a zatim sam prikupio snagu i skočio. Kada sam, odbacivši se, proleteo jedan metar, odjedanput mi se javila čudna želja da se vratim nazad. Sada mi se pojavio isti osećaj. Kada sam shvatio u šta sam se upleo, već je bilo kasno da se vratim nazad. Pokazalo se da je prva knjiga imala tako snažan uticaj, da je bilo nemoguće ne napisati drugu knjigu, pošto su ostali neki značajni elementi koji nisu ušli u prvu knjigu. A šta bi se desilo da nisam ni obratio pažnju na svoje polje, ili da nisam došao do pojmova „ogorčenost na sud-

binu, na budućnost, na Boga”? Jedna stvar me je ipak tešila: kako sam pacijentima imao običaj da objašnjavam, što je viši nivo razvoja pojedinca, to su dublja i veća njegova očekivanja u slučaju da se veže za taj nivo. S obzirom na to da su moja očekivanja prema Bogu tolika, znači da je u prošlom životu nivo mog razvoja verovatno bio dovoljno visok i da sam upravo odatle doneo toliku ogorčenost na Boga. Pošto me Tvorac nije ubio odmah na početku ovog života, to je značilo da u meni nije bilo samo negativnih, već i pozitivnih strana.

Kada sam završavao prvu knjigu, desilo mi se nešto interesantno. Primio sam tekstualnu informaciju koja je izgledala približno ovako: „Ako ne priznaš da u sebi nosiš božansku suštinu, knjiga neće biti objavljena”. Ja sam naučnik, istraživač struktura biopolja, a metod kojim se bavim predstavlja naučno istraživanje, analizu, upoređivanje, pokušaje i pogreške. Potpuno sam iskren i konkretno prenosim sve ono što mi se dešava. Njutm je otkrio zakon zemljine gravitacije, a moja je profesija da otkrivam Zakone duhovnog razvoja. Međutim, nije mi bilo dozvoljeno da ostanem samo naučnik. Negde uoči završetka pisanja druge knjige desila mi se ista situacija. Morao sam da priznam da nosim Boga u sebi. Sa višeg plana su mi ponovo stavili do znanja da neću ostati samo naučnik ako budem pisao o takvim stvarima i tek sada sam shvatio u čemu je reč: svako nosi Boga u sebi, ali toga nije svestan. Moja dužnost je bila da to obznanim, jer ako bih govorio samo o stvarima do kojih sam došao kao naučnik, to bi moglo biti opasno kako po mene, tako i po druge. Sa sve većim razvojem ljudskih vrednosti, čovek intenzivnije treba da oseća prisustvo Boga u sebi. Saznavati svet samo uspinjanjem stepenicama spoznaje je nemoguće – one će se srušiti. Nije dovoljno uspinjati se, nego je neophodno i spuštati se, odnosno potrebno je imati poverenja ne samo u iskustvo, već i u intuiciju. Što je suptilniji nivo na koji se uspinjemo, to ljudska logika, iskustvo i analize odlaze u drugi plan. Znači, čovek treba da doživi sebe ne samo kao fizičko telo, materiju, koja u potpunosti zavisi od okruženja, s kojim je u interakciji kao i s Bogom, već istovremeno i kao deo Tvorca, koji ne zavisi od sveta što ga okružuje, i koji

zrači ljubav, stvara i razvija. Tu božansku iskru treba neprestano da osećamo u sebi i tada nas nikakve ljudske vrednosti neće pokopati, ma koliko ih voleli.

* * *

Nedavno mi je telefonirala jedna žena:

– Sanjala sam čudan i strašan san. Videla sam svoje dete čije telo je skroz bilo prekriveno tetovažama. Oniž čovek, skoro kepec, vodio ga je za ruku u nekakvu prostoriju, a ja sam znala da će se tamo desiti ritualno ubistvo.

Pogledao sam informaciono polje žene i video da njene bojazni za sina nisu bile isprazne. Njegovo polje je bilo prilično loše. Uzrok tome je bio čudan i neočekivan za mene: apsolutizacija struktura koje zadiru izvan granica prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Nisam čak znao ni njihov naziv. Kako pronaći izlaz iz ove situacije? Predložio sam joj sledeće:

– U dva prethodna života ste pod Bogom podrazumevali nešto što je nadilazilo materiju, prostor, pa čak i vreme. Ali to nije bio Bog; niste se klanjali Bogu, nego višim ljudskim vrednostima. Ono čemu ste se klanjali bile su njihove personifikacije. Molite se i sutra me pozovite telefonom. Ako se polje vašeg deteta pročisti, to će značiti da sam u pravu. Kada u svojoj duši budete neprestano osećali Boga, iz nje će izaći prezrenje, osuđivanje i bilo koje nezadovoljstvo svetom.

Kada je sledećeg dana nazvala, video sam da je sve u redu. To je značilo da se može ići dalje.

* * *

Došla mi je žena s ćerkom i zamolila me pomognem njenom mužu, koji je bolovao od raka pluća. Rak pluća i želuca se jako teško leči, pošto tu nije prisutna samo uvređenost na bližnje, već i na sudbinu i budućnost. Razlog zbog koga je došlo do takvih posledica, nalazio se u tome što su voljena osoba, porodica i deca za bolesnog oca postali najviša vrednost. U velikoj meri on je svojim budućim potomcima već predao agresivnost koja je povezana sa ovom zavisnošću. Objasnio sam njihovoj ćerki:

– Čitav prtljag njegovih ljutnji na bližnje, na okolinu, na sebe, sudbinu i Boga toliko je veliki da može ubiti ne samo vas, nego i vašu decu. Neophodno je da promenite svoje shvatanje sveta. Koliko god bila povređena vaša ljubav prema bližnjima i svetu koji vas okružuje, unutrašnji osećaj ljubavi mora ostati nedirnut. S obzirom na to da je ljubav prema bliskoj osobi povezana sa ovim svetom, onda se, sa uništenjem tog sveta, u velikoj meri uništava i to osećanje. Međutim, duboko u duši prisutna je samo ljubav prema Bogu. Pošto je Bog večan, onda je i taj osećaj večan. Prema tome, ta dva osećaja, ljubav prema čoveku i ljubav prema Bogu ne bi trebalo da srastaju niti da se povezuju, mada se uzajamno prožimaju.

Što je u nama veća ljudska ljubav, to se intenzivnije ispoljava i božanska. Tada neminovno dolazi do gašenja ljudske ljubavi, da se ne bi vezala za božansko i da bi se nakon izvesnog vremena ponovo rodila.

– Setite se svih momenata, – obratio sam se devojci, – kada je vaš osećaj poverenja bio povređen; prolazite kroz tu situaciju iznova i iznova, ovog puta sa osećanjem ljubavi.

Rekla mi je da razume i izašla je da se osami i radi na sebi, međutim, kada je posle nekog vremena ponovo došla, u njenom polju nisam video nekih značajnijih promena. Telefonirala je u bolnicu i obavestila me da se stanje njenog oca pogoršalo. Proverio sam koliko duboko su uvrede prodrle u njegovu dušu i opazio sam prilično mračnu sliku.

Ljudske vrednosti sam već grupisao u određeni niz. Nedavno sam objašnjavao jednom pacijentu:

– Osim ljudskih vrednosti u prošlosti i sadašnjosti, postoje vrednosti i u budućnosti. Kada se one gube, patnja je još veća. Kada se molite, možete i svojim rečima da iskazujete kako je svaki vid ljudske sreće koji pripada prošlosti, sadašnjosti ili budućnosti, samo sredstvo za ljubav prema Bogu.

Ali nedavno sam otkrio strukture koje izlaze izvan granica prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Nisam nikako mogao da imenujem karike tog lanca. Nijedan od svih meni poznatih modela se nije uklapao u novu strukturu. Istina, odredio sam s

čim je prva karika tog lanca povezana: bilo je to područje genitalija. Šta to onda znači? Da seksualna naslada nadilazi granice prošlosti, sadašnjosti i budućnosti? Veoma čudno. Druga karika je bila povezana s predelom grudi, a treća s predelom glave.

Kod pacijenta, čije sam polje distanciono dijagnostikovao, bila je prisutna apsolutizacija nekoliko nivoa karika lanca. Međutim, nisam znao kako to da objasnim njegovoj ženi i ćerki. Pokušao sam da im pružim objašnjenje koristeći uobičajene pojmove: stvaralaštvo, kreativnost, voljena osoba, ali me njegova ćerka nije razumela. Video sam njeno očajanje, i po energetici mi je bilo jasno da se situacija samo pogoršava.

– Sledi četrdeset minuta pauze, – rekao sam im. One su otišle, a ja sam uronio u polusvesno stanje. Na ivici sna se lakše dolazi do novih rešenja. Dvadeset minuta se odigravao grozničav rad, mada mi je svest bila skoro uspavana. Ona je sputana ustaljenim stereotipima tako da joj je teško da primi novu informaciju. Nakon pola sata, sinula mi je misao: seksualna osećanja pre svega treba da budu posvećena Bogu, a tek onda čoveku. Čim sam to osetio, video sam poboljšanje u polju pacijenta i njegove ćerke.

Pozvao sam majku i ćerku da dođu:

– Kako je? Da li se osećate bolje? – pitao sam ćerku.

– Da, kao da mi je u duši postalo lakše.

– Prvi seksualni osećaj treba posvetiti Bogu.

– Kako to da razumem?

– U ljubavi uvek postoji element seksualne privlačnosti, kao što je slučaj i s drugim emocijama. Dakle, seksualna osećanja treba ponuditi prvo Bogu. U svakodnevnom životu to izgleda vrlo prosto: ako je za vaša seksualna osećanja glavni cilj – voljena osoba, onda, ako vas partner emotivno povredi, odnosno unizi vašu seksualnu želju, vi nećete biti u stanju da to podnesete. Budući da taj osećaj zavisi od osobe koju volite, neizbežno dolazi do pojave agresivnosti. Ali, kada ona ne bude zavisila od voljene osobe, tada nijedno osujećenje neće ubijati vašu unutrašnju ljubav. Sada se javite ocu, a zatim mi telefonirajte.

One su otišle, a ja sam ostao da sačekam rezultat, koji je bio veoma važan. Ako je zaključak pravilno izveden, trebalo bi da dođe barem do malog poboljšanja. Nakon nekoliko časova devojka me je pozvala telefonom.

– Ne želim da ureknem, ali mom ocu je mnogo bolje.

* * *

Svestan sam da u dogledno vreme neću moći da proniknem u novootkrivenu kariku lanca, koja je izvan prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Ali ako je ne budem uskoro shvatio, neću biti u stanju da pomognem pacijentima čije su se uvrednosti nalazile na tom nivou. Danima sam pokušavao da otkrijem međusoban odnos karika tog lanca. Prva karika je seksualno zadovoljstvo koje pripada ovom svetu i istovremeno nadilazi njegove granice. Druga je na neki način povezana s dušom i nadilazi granice vremena. Treća je karika povezana sa svešću. Četvrta mi još nije poznata i nalazi se u zoni iznad čovekove glave.

Nekoliko nedelja sam pokušavao da otkrijem situaciju u kojoj bi mogle biti unižene najuzvišenije ljudske vrednosti. Sećajući se događaja iz svog života, kao i slučajeva iz života drugih ljudi, sve vreme sam nailazio na situaciju kada voljena osoba odbacuje našu ljubav. Onda mi je iznenada sinulo: čitava Vasiona i sve što je sačinjava, rađa se iz ljubavi, i ta ljubav se deli na različite nivoe. Prvi nivo je seksualni, i on objedinjuje sve što je živo; drugi nivo je kada se voli ne samo telom, već i dušom, svojstven višim oblicima životinja. Treći nivo je kada se voli telom, dušom i svešću, i to je nivo čovekove ljubavi. Kod duhovnih, izuzetnih ljudi, dešava se i ljubav četvrtog nivoa. U principu, ljubav možemo iskusiti do sedmog nivoa, a teoretski i do desetog. Današnji čovek ne bi izdržao viši nivo, jer nije u stanju da podnese patnju usled gubitka. Otkrio sam postojanje ukupno sedamnaest nivoa. Verovatno ih ima više, ali tu je bila granica moje senzitivnosti. Došao sam do spoznaje toga kako nastaje ljubav u Vasioni. Da bi se osetila božanska ljubav na

nivou svesti, potrebno je proći svih sedamnaest nivoa, a zatim podneti bol usled njihovog gubitka. Da bi to bilo moguće, potrebno je da ljubav prema Bogu bude deset puta veća od nivoa koji čovečanstvo ima danas.

Posmatrao sam kako se odvija proces razvoja: u početku je čoveku dozvoljeno da iskusi više manifestacije ljubavi, koja može da dosegne četvrti, sedmi, osmi i trinaesti nivo. Zatim počinje njegovo odvajanje od tog osećanja, kako se ono ne bi vezalo za božansku ljubav. Na primer, ako je čovek dosegnuo više nivoa, tada on može prosečno da podnese bol usled gubitka ljubavi do polovine maksimalno dostignutog nivoa. Odnosno, ako je iskusio ljubav sedmog nivoa, može izdržati treći–četvrti; ako je dosegao trinaesti, onda može da izdrži šesti–sedmi. Ako je osećaj poniženosti jači od snage da se podnese gubitak, osoba se razboljeva ili umire.

Imao sam naviku da se često posmatram u ogledalu i proveravam da li sam se podmladio ili ostario. Nedavno sam odlučio da proverim šta stoji iza toga, da to možda ne predstavlja remećenje viših zakona i pokazalo se da je tako. To je kao da sam pozeleo smrt budućnosti, ali i sebi u toj budućnosti. Podsvesno sam se plašio starosti i nemoći, a kada sam na svom licu primetio znake starenja, osećao sam strah od onoga što me čeka u budućnosti. Strah je, pak, povećavao podsvesnu agresivnost i proces starenja bi se ubrzavao. Čovek nikada ne bi trebalo da govori: „Ja sam bogat”, ili „Ja starim”, i sl. Kada izgovara reč „Ja”, ne bi smeo da zamišlja novac, automobile, stanove, svoj fizički izgled, sposobnost, intelekt i savršenstvo. „Ja” predstavlja ljubav koja sija u našoj duši, a sve ostalo dobijamo samo na privremeno korišćenje i zato nemamo nikakvog prava da to povezujemo s večnom iskrom ljubavi u duši.

* * *

– Napustila sam zemlju, – pričala mi je jedna gospođa, – onog trenutka kada se kod nas pokrenuo talas nacionalizma, jer sam shvatila da se to kosi s mojom prirodom. Recite mi,

molim vas, da li nacionalizam predstavlja narušavanje Viših zakona?

– Svakako, to predstavlja idolopoklonstvo srećnoj sudbini naroda, što dovodi do sudbinske propasti. Što je jača eksplozija nacionalizma, to se veće propadanje može očekivati u budućnosti.

* * *

Mlađi čovek je patio od bolesti koja se ispoljava u vidu atrofije mišića. Ova bolest blokira moćan program samouništenja.

– Prilikom prošlog tretmana sam vam rekao da apsolutizujete ljubav prema svetu i ljudima, što uzrokuje ljubomoru, nepoverenje i uvredljivost. Program uništenja voljene osobe zbog ljubomore takođe je i program uništenja dece koji se vrlo brzo preokreće u program samouništenja, kako duše dece i unuka ne bi bile osakaćene. Razlog vaše velike agresivnosti je u tome što ste vezani za razvoj, savršenstvo. Neophodno je da nastavite dalje da radite na sebi.

– Znate, osećam da je voljena osoba za mene najveća sreća, – priznao mi je pacijent.

– Objasniću vam zašto je tako. Sve vrednosti se rađaju iz osećaja ljubavi. U predelu prve čakre ljubav se manifestuje kao seksualna želja. U predelu grudi, ljubav se ispoljava kroz prijateljstvo, dobre odnose, dobrodušnost. U oblasti glave, ljubav se manifestuje kao produhovljenost, stvaralaštvo, kreacija. Iznad glave, u energetsko–vremenskom telu čoveka, ljubav se ispoljava kao povezanost s budućnošću, maštanje o njoj, osećaj približavanja Bogu koje će se dogoditi u budućnosti. Oslobođili ste se vezanosti za drugi i treći nivo, ali ste i dalje vezani za prvi i četvrti. Šta to znači? Da ste prvi seksualni osećaj spremni da poklonite ženi, kao i svoja maštanja o ljubavi. Shvatite prostu istinu: Bog nije samo otac – već i majka, brat, sestra, muž i žena. I najuzvišenije maštanje o ljubavi je maštanje o susretu i sjedinjenju s Bogom. Maštanje o susretu sa osobom koju volimo je sredstvo koje nam pomaže da pojačamo jedinstvo s Bogom.

– A koje su mi najznačajnije slabe tačke? – zanimalo ga je.
 – Gledajte ovako: Bog stvara Vasionu, On vlada njome i vraća je u Sebe. U indijskoj mitologiji se to zove udah i izdah Brame. Znači, prva i najviša ljudska vrednost je – stvaranje sveta, stvaralaštvo, rođenje dece, ljubav prema ljudima i prema svetu u kome živimo. Druga je – upravljanje svetom, sposobnosti, intelekt, savršenstvo, sudbina. Treća je sve ono što je povezano s telom. Skupa uzev, to predstavlja povratak Bogu koji će se dogoditi u budućnosti. Čovek je stalno izložen udarcima po ove tri tačke kako njegova ljubav prema okruženju u kome živi ne bi srasla s božanskom ljubavlju.

* * *

Marta 1996. godine su me zamolili da održim predavanje u Udruženju slepih koje je bilo zakazano za četiri časa popodne. Dan uoči predavanja javio mi se prijatelj kog poznajem već petnaest godina i s kojim se dugo nisam video.

– Obraćam ti se sad kao pacijent, – rekao mi je. – Da li bi mogao da mi pomogneš?

– Dođi u podne kod mene u atelje, pa ćemo da popričamo, – predložio sam mu.

Sutradan sam ga samo ovlaš dijagnostikovao. U principu je bio zdrav, osim što mu je prva čakra zbog nečega bila skoro zatvorena, što je označavalo probleme s potomstvom. Duše dece su bile jako opterećene.

– Kod tebe je uglavnom sve u redu, osim što je prisutna snažna vezanost za stvaralaštvo, za dobijanje potomstva. Sledstveno tome se javljaju uvredljivost, ljubomora, problemi u ličnom životu.

Primetio je da sam površno sproveo dijagnostiku, i na suptilan način mi je ponudio svoju pomoć.

– U našoj porodici je bilo osamnaestoro dece, – počeo je da mi priča – Od toga ih je dvanaestoro umrlo, a sada su počeli da umiru i ostali. Muškarci rođeni u mojoj familiji nemaju dece, samo ih jedan moj brat ima.

– Navedi mi imena umrle braće.

Rekao je imena dvojice – i kod oba su bile prisutne karakteristične deformacije smrti u poljima, jaka apsolutizacija stvaralaštva, želje za potomstvom, uz apsolutizaciju savršenstva, te ljubav prema voljenoj osobi i gordost. To je tema koja je već poznata.

– Tvoja situacija je bolja nego što je bila kod njih, zahvaljujući tome što si dobrodušan. Vezanost za savršenstvo nije prisutna, ali su aktuelni ljubavni jadi. Pokušaj da razumeš sledeće: Bog stvara Vasionu, vlada i upravlja njome, i vraća je ponovo u Sebe, dok čovek čini isto, ali u svom delokrugu. Kada taj svoj krug dejstva počinje da apsolutizuje, on u stvari pokušava da ljudske vrednosti spoji s Bogom i da ih učini večnim. Tada dolazi do gašenja loze, kao i do bolesti i smrti.

Razgovarali smo još neko vreme, a zatim je on otišao.

Nakon izvesnog vremena sedeo sam u manjoj sali Udruženja slepih gde je bilo oko pedesetoro–šezdesetoro ljudi. Uglavnom su to bili slepi ljudi. Dijagnostikovao sam salu i video snažnu apsolutizaciju sledećih vrednosti: želje za stvaralaštvom, rođenjem dece i savršenstvom. Pre predavanja sam pročitao pitanja iz publike i svuda sam primetio jednu te istu problematiku: gordost i ljubomoru.

– Slabljenje vida, sluha, dijabetes, migrene – sve su to bolesti ljubomore, – objasnio sam im. – Da bi spasao naše duše, Bog nam oduzima ono što smatramo najvećom srećom. Duša umire kada smo vezani za bilo šta drugo više nego za Boga. Bolest je u stvari zaustavljanje procesa našeg pogrešnog shvaćanja života. Kada pogrešno prihvatamo život, stres ne stvara ljubav, već agresivnost.

Nakon toga je jedna žena ustala i postavila mi pitanje:

– Recite, zašto nam se Bog tako sveti? Zašto je tako nepravedan?

– Organizam se nikada ne sveti ćeliji, – odgovorio sam joj. – Izvitoperena slika sveta nastaje onda kad božansku logiku pokušavamo da podvedemo pod svoju, ljudsku, krajnje ograničenu. Tada i najmanje nepodudaranje sveta s našim predstavama o njemu stvara agresivnost. Kada smo ljuti na drugu

osobu, to je slično kao kada prljavštinom pokušavamo da napunimo čašu. Pošto je napunimo, sva prljavština nam se vraća, i onda nam predstoji da se od nje čistimo kroz bolesti i patnje. Ako smo ogorčeni na sudbinu, to je kao kada bismo prljavštinom napunili kadu – što će dovesti do istog ovog pročišćenja, samo u daleko većoj meri. Zapremina budućnosti je još veća, a zapremina Boga je beskonačna. Uvek postoji "crvena crta" iza koje naša agresivnost ne sme da pređe. Ako se to ipak dogodi, izgledi za preživljavanje čitavog roda mogu postati minimalne. Pokušajte da osetite kako u odnosu prema Bogu, budućnosti, sudbini, ljudima, možemo imati samo jedan osećaj, a to je osećaj bezgranične ljubavi. Isto tako i prema sebi, nezavisno od bilo kakvih spoljašnjih manifestacija, na unutrašnjem planu treba da se oseća bezgranična ljubav.

Dok sam držao predavanje, setio sam se kako u mladosti zamalo nisam oslepeo. Imao sam čir na rožnjači desnog oka. Potom su mi vidne funkcije oba oka otkazale. Godinu dana pre toga bio sam jako ljut na svoju sudbinu, jer su propala sva moja maštanja, nade i jedna mladalačka ljubav. Često sam imao traume usled kojih su mi stradale oči. Uvek sam se plašio da ne oslepim, pri čemu sam imao osećaj da će se to jednog dana najverovatnije i desiti.

Jedino što sam smatrao neprikosnovenim, kada je reč o ljubavi, bile su moje predstave o moralu, principima i pravednosti. Nisam mogao da prihvatim uniženje ljubavnih osećanja, niti da dozvolim sebi da situacija bude van moje kontrole. Osećaj ličnog savršenstva i mudrosti, umeće da upravljam svetom oko sebe, za mene je bio kamen temeljac i glavno uporište.

Kada se predavanje završilo, ponovo sam sproveo dijagnostiku sale. Promene u ljudima su bile izvanredne.

Po povratku kući, razmišljao sam koliko je moj osećaj ljubavi uprljan ohološću, osudama i prezrenjem, ljubomorom i ljutnjom na bliske ljude i okruženje. Mogu li svoju ljubav da učinim nezavisnom od bilo čega? Da li ću moći istinski da pročistim svoju dušu? Stalno sam sebi postavljao to pitanje,

ali odgovor nisam dobio. Ipak, sada me to više nije plašilo kao ranije. Rezultat je prestao da mi bude najbitniji. Kada se u duši doživi božansko prisustvo, čemu god spolja čovek težio, biće uvek svestan da je u sebi on to već postigao.